

Urbanus Nekronos

*I en drøm så jeg en lille pige gå alene rundt
på gaderne i en ældgammel og forladt by.
De høje og forfaldne grå bygninger rejste sig omkring hende
som monumentale gravsten over en svunden tid der aldrig var,
en tid der er og alligevel ikke er, og en tid der kommer,
men aldrig når frem.
Hun forlod aldrig de tomme gader og de sammensunkne mure,
hvor skyggerne altid stirrede på hende og aldrig flyttede sig.
Alt stod stille. Tiden var ikke.
Aldrig.
Altid*

Det sorte mørke indtager mareridets korridor som iskoldt vand, der skyller gennem et smalt, underjordisk rør og fortærer den sparsomme luft. Victoria kan ikke flygte, for hun er lammet. Hun kan bare ligge og stirre ud i mørket og vide, at den unævnelige rædsel er i mørket. Og vide, at den ved, hun er der, og at hun er alene.

Hyttens loft trænger pludselig gennem mørket, men rædslen er der stadig. Hun kan mærke den hele tiden. Et ansigt kommer til syne over hende.

"Hun er her endnu."

Mørket er væk, og milde øjne i et furet ansigt stirrer på hende.

"Men mister hun bevidstheden, må du være klar med isen."

Stemmen er forvrænget; dyb og ulden, men hun kender øjnene.

"Jeg er ikke klar til at give slip på hende, Kasia."

"Og det kommer du heller ikke til, det lover jeg dig, Leia. Ikke i dag."

Hun ved ikke hvorfor, hun ligger og kigger op i loftet. Eller hvorfor moderen sidder på sengen og holder hendes hånd. Det føles som om, de lige har vækket hende. Hun forsøger at sige noget, men hun lukker øjnene. Da hun åbner dem igen, er mørket tilbage.

Rædslen er tilbage.

Den lægger sig over hende som et stramt tæppe, og hun er lammet igen. Hun forstår, at rædslen har været der hele tiden, og nu er den i færd med at omslutte hende helt.

Mørket er et endeløst dyb. Hun kan ikke engang flytte hovedet og kigge ud til siden, kan kun ligge og mærke rædslen vokse og vokse. Hun kan føle rædslen, den er så tæt på, at den fylder hele verden; så mægtig at hun bare kan ligge der og mærke dens nærvær. Men det værste er ikke, at den er der.

Det værste er, at hun ikke ved, hvornår og hvordan den vil tage hende. Hun skriger og skriger, men skrigene stivner i halsen og runger inde i hende, så de truer med at sprænge hovedet.

Hun kan føle dens ånde på panden. Den er fugtig og klam.

Nu stirrer hun op i loftet igen, ser moderen holde en våd og kølig klud mod hendes pande, og hun hæver armene og peger op i loftet. Hun kan se rædslen deroppe, og nu er hun bange for, at den vil tage moderen.

"Det var tæt på," hører hun moderen sige. "Hun vendte det hvide ud af øjnene."

Men nu er der også noget andet deroppe. Noget der kæmper mod rædslen og beskytter hende. Hun kan fornemme en vild kamp om hendes sjæl. To mørke skikkelser der tager vældige brydetag lige over hende. Hun er stadig bange.

"Hun trådte over tærsklen, ja," siger Kasia. "Som vi alle er trådt over den på et tidspunkt. Kan du høre mig, lille Victoria? Du har taget det første skridt ind i det store intet, og i det store intet skal du forblive, indtil du har fundet dig selv. Selvom du intet kan se, kommer forløsningen derinde. Du vil selv opsøge den, for ingen bringer den til dig. Og den vil altid gøre ondt, men bagefter ser du tingene meget klarere. Du har høj feber, og du er helt alene derinde. Men din mor og jeg sidder herude og venter på dig, og vi vil ikke tillade, at mørket tager dig i dag. Det er for tidligt for dig, Victoria. Hører du mig?"

Hun nikker og fornemmer, at de to mørke skikkelser under loftet er væk. Hun er meget varm og tørstig, og moderen løfter hende op og giver hende iskoldt vand.

Hun satte sig op. Moderen og Kasia var væk, som havde de aldrig været der; hun lå ikke længere på briksen ved ildstedet i hytten, og lugten af skov var forvirrende. Hun svedte, og hendes ånde lavede store dampskyer ud i luften. Hun blev opmærksom på kulden og den pludselige stilhed efter at have givet slip på de altfortærende rædselskrig i maredridtet. Det var stadig mørkt, og hun kiggede rundt. Hun var ikke alene. Kiria lå ved siden af, og så kom det hele tilbage til hende. Rejsen over isen, nedstigningen til skoven, Amerika.

Hun rejste sig og strakte sin døsig krop. De høje, slanke nåletræer stod tydeligt aftegnet mod stjernehimlen, og kulden kølede hendes varme ansigt. Hun gik lidt væk fra bivuakken, trak bukserne ned, satte sig op ad en træstamme og tømte blæren i skovbunden. Det var ikke meget, der kom ud, men det var heller ikke meget, hun spiste eller drak i denne tid. Kulden følte behagelig mod balderne og lårene, men det sved der-nede i underlivet, og hun glædede sig til at finde et sted, hvor de kunne bade, uanset hvor koldt det var. Sidst hun havde vasket sig var i Paris. Hvor længe var det siden?

Hun rejste sig igen, trak bukserne op og kiggede på stjernerne. Hun fandt Nordstjernen og kom til at sukke. Hun havde drømt om den febevildelse, hun havde haft kun tre år gammel, og var vågnet netop i det øjeblik, hvor den værste feber lige var ovre. Den dag i dag fornemmede hun stadig, at da hun dengang stirrede ind i mørket, stirrede mørket også ind i hende. Og efterlod noget. Hun havde aldrig glemt Kasias ord. De var hendes første rigtige minde om noget som helst.

Hun gik tilbage til bivuakken og lagde sig igen. Øjnene gjorde ondt af træthed. Hun kiggede ud. I skovbunden lå den bunke af afpillede grene, hvorfra de havde plukket et enormt antal bær aftenen i forvejen. De havde ikke fundet nogen dyr og havde taget til takke med bærrerne, som Antillia og Emilia fandt, og som Patricia erklærede ikke ville slå dem ihjel. Og de spiste af de sursøde bær, til det stod ud af alle krops-åbninger. Alt andet var bedre end det salte kød. Alt.

Hun lukkede øjnene og lyttede til sin egen vejrtrækning. Hun havde hovedpine på grund af manglen på væske, og sulten fik det til at snurre bag øjnene. Det var deres første nat i Amerika, og når hun vågnede igen, ville solen skinne. Sidste del af deres rejse kunne begynde.

Tøbrud

Solopgang.

De pakkede bivuakken ned og holdt råd. Antillias og Emilias foreløbige rekognoscering dagen forinden havde ikke givet dem meget andet end de mange bær og en konstatering af, at her i skyggen af isen var der ikke andet end spredt nåleskov, nøgen klippegrund og intet tegn på dyreliv. Desuden havde de ikke den fjerneste anelse om, hvor på Amerikas kyst de var kommet ned, så indtil videre var det sikreste nok at holde sig tæt på havet. De kiggede på et af de gamle kort over Amerika og blev enige om, at de sandsynligvis var gået i land nær det sted, hvor den gamle grænse til landet Canada befandt sig. I så fald havde isen ikke bredt sig længere sydpå, end den havde i deres del af verden, og det var det mest logiske udgangspunkt lige nu. Og hvis det passede, ville de måske allerede i løbet af de nærmeste dage støde på rester af en af de store byer, der ifølge kortet havde ligget som perler på en snor langs Amerikas østkyst. De besluttede at bevæge sig så langt sydpå, som kræfterne tillod det, når bare de kom væk fra isen. Patricia fandt nogle spiselige rødder og flere bær, som de satte til livs, inden de begav sig videre.

Rania og Kiria gik forrest sammen med Antillia, og de to erfarne jægere kiggede efter dyrespor.

Victoria spejdede mod himlen efter tegn på fugle. De holdt sig inden for hørevidde af havet hele dagen, og da solen gik ned, havde de ikke set andet end træer, sne og klipper. De slog lejr og tændte et bål, og da de havde spist af de bær og rødder, de havde fundet i løbet af dagen, lagde de sig til ro i bivuakken, der stod lidt væk fra bålet. Rania, Kiria og hun klargjorde imidlertid deres våben og bevægede sig i hver sin retning nogle hundrede skridt væk fra lejren. Hun fandt et godt sted under et grantræ med lavthængende grene, og her satte hun sig til at vente i skyggen, mens øjnene afsøgte den måneoplyste skovbund for bevægelser. De var desperate efter kød, der ikke smagte af salt, og ilden skulle

nok lokke dyr hen i nærheden af lejren. Hvis der var nogen. Hun gned øjnene, trak vejret dybt og tog en håndfuld sne i munden. Hun satte sig til rette op ad stammen og lyttede. Vinternatten var ganske tyst. Hun kunne kun høre den fjerne brænding, og den sagte susen som af en ensom vind på tundraen virkede beroligende. Den talte til hende om fjerne lande mod syd, en lang sommer og en by, der ventede på dem i den rolige skygge af evige, sneklædte bjerge.

Efter nogen tid skiftede hun stilling for ikke at falde i søvn, satte sig på hug, men det blev for ubehageligt, og ikke længe efter gik hun tilbage til lejren. Hvis der var dyr i nærheden, ville de for længst have vist sig. Hun lagde riflen væk og kravlede ind i bivakken, netop som Rania og Kiria også vendte tilbage. De rystede blot på hovedet og lagde sig også ind. Før hun faldt i søvn, tog hun sig selv i at ønske, at de havde medbragt noget af det saltede kød fra slæderne.

Næste morgen blev de enige om ikke at gå længere mod syd, men i stedet bevæge sig ind i landet i fire grupper. De var også nødt til snart at finde vand, for det var tyndet godt ud i snelaget, og det var svært og et anstrengende arbejde at samle den sparsomme sne op fra skovbunden og sortere grannåle og muld fra.

Cecilia gik med Antillia, da hun efter eget udsagn var den, der manglede mest viden omkring naturen. Rania gik med Andoria, Emilia med Kiria og Victoria og Patricia gik sammen.

De havde udviklet et nært venskab, Patricia og hun, på Kancelliet og forstod hinanden godt, så de fandt helt naturligt sammen. De andre piger spredte sig i en vifte mod vest og sydvest. De aftalte at gå, til solen stod midt på himlen og derefter vende tilbage til lejren inden skumring. Patricia og hun tog retningen stik vest. De gik langsomt, mest for at Patricia, der havde fundet papir og tegneredskaber frem fra rygsækken, kunne orientere sig ordentligt.

Det var koldt og klart den morgen, og den lavhængende sol sendte lange, gyldne striber ind mellem de store grantræer. Her ved kysten stod træerne spredt, og der var mange klipper begroet med visne buske og frossen mos. Patricia gik i siksak, rørte ved buskene, mosset og bevoksningen i skovbunden, og ind imellem mumlede hun for sig selv.

De første timer hverken skrev eller tegnede Patricia dog, så hun vurderede, at der ikke var dukket noget op, Patricia ikke allerede kendte. Hun smilede af Messinapigens iver og lod være med at forstyrre hende. I stedet kiggede hun op i luften og mod trætoppene lige så meget som ind mellem træerne. Det totale fravær af fugle undrede hende, men det var selvfølgelig en mulighed, at deres egen tilsynekomst havde skræmt dyrelivet i området. Men den fugl, der havde angrebet dem på isen nogle dage tidligere, passede dog ikke ind i det billede. Den var lidt ligesom ulven, hun havde mødt ved isen.

Det prikkede i fingerspidserne. Hun tog et fast greb om riflen og holdt sig tæt på Patricia.

Nåleskoven blev tættere, efterhånden som de bevægede sig væk fra kysten, men pludselig tyndede det ud i træerne igen, og terrænet blev fladt. Efter noget tid med solen i ryggen standsede Patricia pludselig op.

Hun standsede også og kiggede i samme retning som Patricia; det måtte være mod nordvest.

”Kan du også se det, Victoria?”

Hun ville ikke tage sig dum ud, så hun stirrede ind mellem de spredte nåltræer i håb om at få øje på det, der havde fået Patricia til at stoppe op.

”Vi troede, vi var på vej ind i en nåleskov, ikke?” sagde Patricia.

Hun stirrede igen på grantræerne og de store løvtræer, der stod uden blade ... *løvtræer?*

”Ahorn,” udbrød Patricia. ”Ahorntræer i en nåleskov betyder én ting.”

”Vand,” hviskede hun, som var hun bange for, det ville fordampe, hvis hun sagde det højt.

”Sandsynligvis en flod.” Patricia gik forbi hende og fortsatte i rask gang mod ahorntræerne. ”Måske bare en skovbæk, men uden tvivl et vandløb.”

”Patricia, vent!” råbte hun og løb efter hende. ”Der kan stadig være hvad som helst her i skoven. Vi kan ikke vide, om vi er alene.”

”Se, sneen er væk,” sagde Patricia.

Hun konstaterede, at Patricia havde ret, og de fortsatte gennem den bløde skovbund. Pludselig knælede Patricia, og med en hurtig bevægelse fejede hun visne grannåle, ahornblade og gammelt efterårsmuld væk og lagde en flad hånd på jorden.

”Kom herved, Victoria, og mærk jorden.”

”Hvad er der galt?”

”Der er ikke noget galt, bare mærk jorden. Jeg tror, jeg ved, hvad vi nærmer os.”

Hun satte sig på hug og lagde håndfladen på jorden. ”Den er jo ikke frossen!”

”Nej,” sagde Patricia og pegede, ”kan du se det? Derinde, ret fremme.”

Hun kneb øjnene sammen og kiggede. Længere inde mellem træerne stod en næsten gennemsigtig damp over skovbunden. Der kom en svag brusen derinde fra, næsten som lyden af havet, og de rejste sig og kiggede på hinanden, mens deres øjne lyste op. Så løb de det sidste stykke forbi de knudrede ahorntræer, der var sprunget op flere århundreder tidligere som en naturlig følge af det vandløb, ved hvis bred de nu standsede. Foran dem løb en smal flod roligt fra nordøst. Høje og slanke birketræer hældede ud over vandet. Patricia knælede og stak en hånd ned i strømmen.

”Det er næsten lunt!” Patricia tog en håndfuld vand op og slubrede den i sig, smaskede og nikkede til hende og drak igen og igen.

Hun kiggede i den retning, vandet kom fra. ”Der må være en stor, varm kilde ikke langt herfra, hvor floden har sit udspring.” Hun satte sig ned og dyppede hånden, og så drak hun også. De drak, til det skvulpede i maven.

Patricia rejste sig igen. ”Kan der være liv i floden her?”

”Ikke så tæt på kilden og ikke i den temperatur. Amfibiedyr trives bedst i koldt vand.” Hun rejste sig igen, og de så på hinanden.

”Hvad venter vi så på!?”

De flåede alt tøjet af og sprang ud i floden. Vandet var ikke varmt, men heller ikke koldt, og det var bestemt det dejligste vand, hun nogensinde havde været i. Aldrig havde hun troet, at et bad skulle være så befriende en oplevelse. De gnubbede sig overalt i lang tid, dykkede og vaskede håret igen og igen.

”Åååhh, jeg kommer aldrig op herfra!” udbrød Patricia saligt og lagde nakken tilbage. Et øjeblik efter forsvandt hun langsomt under vandet.

Hun betragtede vandet lukke sig over Patricia og var pludselig tilbage på tundraen. Hun huskede, hvordan Mirja flere år tidligere fægtede med armene, før det iskolde vand i smeltevandsfossen opslugte hende, kun for umiddelbart efter at skubbe hende op igen, da hun spruttende kom til syne. Hun huskede den måneklare nat, hvor de var gået i vandet igen. Det havde været sidste gang, de rigtigt var sammen som de veninder, de altid havde været. En ubekymret stund i vante omgivelser. Hjemme.

”Aaahh, det er næsten ligesom hjemme!” Patricia var kommet til syne igen og rystede håret.

Hun kiggede op på himlen. ”Solen har indhentet os og er løbet fra os,” sagde hun, ”vi må hellere komme tilbage, inden det bliver for mørkt. Vi skal også nå at tørre lidt.”

Hun gik op på bredden og begyndte at løbe rundt. Luften var pludselig meget koldere, end før de smed tøjet. Patricia kom op og lignede en, der havde fået besked på at blive hjemme, mens alle de andre piger fik lov at lege udenfor.

”I morgen tager vi de andre med herhen, hvis de da ikke selv er stødt på floden,” sagde hun. ”Jeg ved godt, du hellere ville være blevet i vandet, og det ville jeg også helst. Men vi er ikke hjemme, og det må vi hele tiden huske, ikke?”

Kort efter solnedgang vendte de tilbage til lejren som de sidste. Ingen af de andre havde set noget til floden eller ahorntræer, og meldingerne lød på, at skoven lod til at fortsætte mange dagsrejser mod syd og vest, hvor den også blev tættere. Men Rania og Andoria var stødt på noget mod sydvest, som havde fået dem til at vende om øjeblikkeligt.

De blev enige om, at den følgende dag først skulle bruges til at bade, vaske tøjet og fylde vanddunkene, og derefter ville Rania føre dem til det sted, som Andoria dog foretrak at gå udenom. Langt udenom.

”Men det er jo heller ikke mig, der har flere års erfaring som jæger, vel?” bemærkede hun.

Næste dags morgen var de på vej, allerede mens himlen stadig var orange i øst. Skoven var dunkel, det var ret koldt, der var rimfrost på træerne, og skovbunden knasede under deres fødder. De gik rask til og nåede frem til floden, inden solen nåede over trætoppene. Alle otte sprang i vandet og blev der i lang tid. De vaskede det tøj, de havde gået med i over tre måneder, og hængte det op i nogle af træerne, så det kunne tørre i solen. De følte sig snart renere end nogensinde før, og det gjorde noget mærkbart ved stemningen. De snakkede i munden på hin-

anden, mens de løb rundt på bredden for at tørre i den kolde luft. Det rene sæt tøj blev fundet frem, og inden solen stod højest på himlen, var alle i opløftet stemning klar til at drage videre. De spiste nogle bær og rødder, inden de fortsatte mod sydsydvest. Rania førte an.

Skoven blev tættere, mens de vandrede, og den trykkende stilhed lagde efterhånden en dæmper på deres snak. Selv Rania og Kiria, der var vant til at færdes i enorme granskove, bemærkede, at stilheden var unormal. Antillia konstaterede, at sådan ville den vestlige verden komme til at lyde, hvis de ikke nåede til Santiago og tilbage igen. Andoria bad hende tie stille, og det gjorde Antillia så for en stund.

Hen på eftermiddagen nåede de til en rydning i skoven, og de stoppede op i skovbrynet og betragtede tavse det åbne stykke land.

”Det var så her, vi kom til i går,” sagde Rania stille, ”og besluttede at vende om og gå tilbage, så hurtigt vi kunne med alle sanser skærpede.”

”Det forstår jeg egentlig godt,” sagde Victoria.

Ved første øjekast lignede det en ophobning af sammenfiltrede grene og træer uden bark og misfarvede af et barsk klima; en rodet stak på størrelse med et af de større huse i Paris. Inde i rydningen lå et mylder af gullige knogler og dyrekadavere, hvis forrådnelse var stoppet, da frosten satte ind. Nogle af knoglerne var så store, at de kun kunne komme fra dyr, der var på størrelse med eller større end elefanter og hvaler, og mange af knoglerne var blegnede af talrige år under solen.

De trak knap vejret. Nogle af dem kiggede sig diskret over skulderen, som regnede de med, at der stod noget stort og farligt bag dem og åndede dem i nakken. Victoria kiggede rundt på de andre.

”Lad os gå rundt om rydningen langs med skovbrynet,” sagde hun. ”Vi orienterer os til alle sider, inden vi går derind.”

”Vil du derind?” spurgte Cecilia.

”Det er første gang, vi ser tegn på mangfoldigt liv her,” svarede hun. ”Vi er nødt til at kigge nærmere på de dyr. Det er vores bedste chance for at vurdere, hvad vi kan komme til at stå overfor.”

”Det er da snarere et tegn på mangfoldig død,” bemærkede Antillia tørt, ”men du har ret. Vi må kigge nærmere på det der.”

De fortsatte rundt om rydningen i en lang kæde. Selv gik hun inderst, og sammen med Rania finkæmmede hun med blikket kadaverpladsen, mens de seks andre kiggede ind i skoven efter dyr, der kunne ligge på lur, eller eventuelle andre forhindringer.

De nåede halvvejs omkring rydningen, før hun stoppede.

”Nu har vi bevæget os rundt i den retning, vi regner med at skulle videre i,” sagde hun. ”Er der fri bane mod syd og sydvest?”

Kiria, der havde gået yderst sammen med Patricia, nikkede bekræftende. ”Der er godt udsyn et langt stykke ind i skoven. Vi bliver ikke overrumplede her. Lad os gå derind, Victoria.”

Hun nikkede og gik som den første væk fra træerne og ud under den åbne himmel. Solen stod allerede lavt i vest, og hun tænkte på, at de nok hellere måtte sørge for at lægge en god afstand til stedet her, inden det blev mørkt. De syv andre bevægede sig i en vifte efter hende og spejdede til alle sider, og nu og da skrævede de over gamle træstammer på jorden. Hun nærmede sig bunkerne af knogler og kiggede ind i de tomme øjenhuler på, hvad der måtte være et bjørnekranium. Det lå skråt med pandebrasken vendt mod nord, og de spidse tænder grinede af hende. Hun gik helt hen til kraniet og stirrede ned på det. Det *var* en bjørn, men den var større end de bjørne, hun havde set hjemme, og dens kranium var spidsere fortil. Desuden havde den to enorme hugtænder, der sprang frem fra det yderste af underkæben.

”Rania, Kiria,” kaldte hun, og de kom hen til hende. ”Hvad får I ud af det der?”

”Bjørnedyr, men større end vores hjemlige bjørne,” sagde Kiria.

”Og det er nærmest en krydsning af en bjørn og en ...” Rania tav og så tænksom ud.

”Hyæne,” sagde Kiria, mens hun udtalte alle stavelser langsomt og tydeligt.

Hun kiggede igen på kraniet, og nu var det, som om de tomme øjenhuler betragtede hende. Hun gøs og vendte sig om. Hun kiggede ind i skoven, men den var helt sort. Stod der noget og lurede på dem inde mellem træerne, ville de ikke kunne se det. Hun gik videre og nåede op på siden af Cecilia, der havde fat i et enormt ribben, som lignede en bøjet planke på to favnes længde. Længere fremme stod Andoria og Emilia. De kiggede på et af de dyr, der endnu ikke var gået i forrådnelse. Det var en slags okse med korte horn. Den havde en sort og brun manke omkring hovedet og en stor pukkel over skuldrene. Bugen var åben, og man kunne se både knogler og indvolde.

”Der er noget, der har festet her,” sagde hun og lagde en hånd på oksens blottede indvolde. ”Men ikke for nylig. Den er gennemfrossen.” Hun vendte sig og kiggede rundt. Rydningen var vel på størrelse med det åbne område nord for Kancelliet. Utallige sorte og mørnede træstubbe vidnede om, at den engang havde været en del af skoven, og mange af træerne lå stadig på jorden, flået af eller væltet med en dyrisk voldsomhed. Hvem eller hvad, der havde fældet dem, var ikke til at se, men det var i hvert fald gjort med forsæt. For at gøre plads til det, der nu lå ophobet i rydningen.

”Nå, Victoria, hvad mener du?” spurgte Emilia.

”At der ikke har været noget levende dyr her meget længe. Måske ikke siden før frosten satte ind. Men jeg ved ikke, om det er en gravplads eller hvad.”

”Det er det ikke,” sagde Rania. ”Det er en mødding.”

”Hvis det var en gravplads, altså et sted hvor dyrene gik hen for at dø, så ville vi kun se hele skeletter ligge pænt ved siden af hinanden,”

sagde Kiria. "Det er resterne af fortærede lig, skødesløst stakket op af det, der har ædt dyrene her."

"Og så er det store spørgsmål: Hvad er det, der er øverst i fødekæden?" spurgte Patricia.

"Det er i hvert fald ikke os," sagde Cecilia. "Og hvis det ribben, jeg havde fat i før, stammer fra et dyr, der er blevet ædt, så bryder jeg mig ikke om at tænke på størrelsen af rovdyret, der har affaldsplads her."

"Jeg bryder mig slet ikke om stedet her," sagde Emilia. "Skal vi ikke videre?"

"De døde kan ikke gøre dig noget, Emilia," sagde Rania.

"Hvor mange forskellige dyrearter kan vi se her?" sagde Andoria. "Jeg kan tælle fem. Bjørnen, oxen, et stort kattedyr, noget der ligner en elg og så det dyr, der har ribben på størrelse med en mindre træstamme."

"Det er også, hvad jeg har bemærket," sagde Kiria.

"Så store dyr tyder på én ting," sagde Patricia.

"Total mangel på menneskelig tilstedeværelse - i meget lang tid," sagde Emilia.

"Apocalypto," sagde Cecilia.

"Hvad for noget?"

"Teorien om, at en eller flere arters fravær vil medføre en uforudsigelig evolution hos de tilbageværende arter. Eller nogle af dem," svarede Cecilia, "husker du nok. Det er vist det, vi ser her. Eller resultatet af det. En kimærok."

"Ja, jeg ved ikke med jer andre, men jeg har ikke lyst til at se det meget længere," sagde Andoria. "Hvad siger du, Victoria?"

"Nej, lad os komme videre," sagde hun. "Hvilken retning skal vi tage herfra?"

"Vent lige," sagde Rania og trådte op i bunken af knogler. "Der er noget her ... noget, der ikke burde være her."

”Rania, hvad laver du? Kom ned derfra!” sagde Kiria og fulgte alligevel efter hende.

De seks andre stillede sig op og kiggede efter Caspianpigerne, der klatrede op gennem nettet af store knogler. Et lille stykke oppe tog de fat i noget, der lignede en metalplade, men den lod til at hænge fast, så i stedet kastede de knoglerne, der dækkede det, bort. Snart efter havde de metalpladen helt fri. Den var to-tre favne på hver led, og Rania lagde hovedet på skrå og lod blikket køre hen over den. Hun og Kiria kiggede på hinanden.

”Antillia, find et af de gamle kort over Amerika,” sagde Kiria uden at kunne skjule en pludselig opstået ophidselse.

Antillia stillede rygsækken fra sig og gav sig til at lede efter kortene.

”Hvad er det, Kiria?” spurgte hun.

”Prøv at komme herop, Victoria,” sagde Rania og rakte en hånd ned mod hende. ”Så heldige har vi næsten ikke lov til at være.”

Hun tog Rantias hånd og trådte op på knoglestakken. Snart stod hun og balancerede ved siden af hende. Hun kiggede på metalpladen. Den var falmet, men havde været grøn engang, og de blege bogstaver på den var stadig synlige, i hvert fald de fleste af dem. Hun læste ordene og læste dem igen. Hun forstod det ikke ordret, for det var det gamle sprog, man havde talt i det meste af verden før isen, men det, der stod, var forståeligt. Og hvis skiltet altid havde befundet sig her, så kunne de ud fra et af de gamle kort bestemme næsten nøjagtigt, hvor de befandt sig.

”Der er en jernstang i hver side af skiltet,” sagde Rania. ”Lad os finde ud af, om de går ned i jorden. Den er jo lige under os.”

Rania gik igen i gang med at slynge knogler til side tilsyneladende fast besluttet på at nå ned til jorden. Kiria tog også fat. De højlydte *klak* og *klonk* fra knoglerne lod til at gribe fat om nerverødderne på Andoria og Emilia, for de skar grimasser og kiggede sig ængstelige omkring.

Skumringen trængte sig på mellem træerne, og høje lyde ville tiltrække de lurende væsener bag tusmørkets porte, der som sorte skygger tålmodigt ventede på at række langt ind efter dem i den kolde nat.

Antillia havde fundet kortet og trådte op til hende. Hun bredte det ud, og de kiggede på det sammen.

”Der!” sagde hun og bankede med en finger på kortet. ”Vi er dér!”

Nu kom Patricia og Cecilia op til dem, og Emilia og Andoria så pludselig ud til ikke at bryde sig om at stå alene nede på jorden med det snigende tusmørke, så de klatrede også op på knogledyngen. Og læste på skiltet.

”Det ene ben forsvinder ned i jorden,” sagde Rania, da hun havde slynget så mange knogler væk, at jorden var synlig. ”Uden tvivl. Skiltet har altid stået her. Vi *har* åbenbart lov at være så heldige!”

”Jamen, så er vi jo ...” begyndte Antillia.

”Overhovedet ikke i nærheden af det sted, vi regnede med,” afsluttede Victoria. Hun kiggede ned på skiltet igen.

Pigerne kiggede på kortet på det sted, hun pegede ud. De var meget langt fra landet Canada. De var gået ned fra isen i den sydlige del af det, der engang havde været et af de mange afgrænsede områder, stater i staten, der havde formet landet Amerikas Forenede Stater. Og de blev enige om, at skiltet fortalte dem, at de nu forlod det område på vej mod syd. Men det betød også, kunne de nu konstatere, at iskappen havde ført dem meget længere mod syd end først antaget.

”Faktisk må vi være lige så langt sydpå som Iberia,” sagde Emilia.

”Så går det vel lige så meget mod vest som mod syd nu,” sagde Patricia.

”I første omgang går det væk herfra,” sagde hun. ”Jeg vil gerne lægge så stor afstand til det sted her som muligt, før det bliver mørkt.”

Solen havde givet slip på jorden og stod lige over trætoppene i vest. Kun de øverste knogler lå stadig dovent i det gule skær. Det ville være lyst et par timer endnu. Pigerne begyndte at forlade det ildevarslende sted. Tilbage stod Rania og hende selv. De blev enige om, at så længe de var i skoven, måtte de skiftes til at holde vagt i hold hver nat i nogle få timer af gangen. For første gang siden de var nået til Amerika, gik det op for dem, at de ikke anede noget som helst om, hvad de kunne forvente at møde. Andet end det de ikke kunne forestille sig. Rania gik ned og sluttede sig til de andre, der ventede på dem i skovbrynet.

Hun kiggede på teksten på skiltet en sidste gang.

N W LEAVIN THE STATE OF VIRGINIA

*

”Jeg må op i et træ,” sagde Antillia pludselig, da de havde vandret et par timer i tavshed. Solen var ved at gå ned, og himlen over dem mørknedes langsomt. De første stjerner viste sig over trætoppene som svage lys før natten.

”Nu?” sagde Andoria.

”Ja, Andoria. Nu,” svarede Antillia og satte rygsækken fra sig. ”Det bliver snart helt mørkt, og der er noget, jeg lige vil kigge efter.” Hun åbnede rygsækken og fandt et af de gamle kort over det nordlige Amerika frem. ”Ja, her.”

”Lad os slå lejr for natten,” sagde Victoria.

Kiria og Emilia gav sig til at samle brænde, mens Patricia og Cecilia kiggede efter noget, de kunne spise.

Hun gav sig sammen med Rania og Andoria til at stille en bivuak op, og Antillia kiggede efter et træ, der kunne bære hende. Hun fandt et ungt træ, der så ud til at rage så højt op, at hun kunne kigge ud over skoven. Det var vigtigt, at det var et ungt træ, idet gamle træers øverste grene gerne var så medtagede af tid og vejr, at de kunne risikere at knække under selv en lille belastning. Hun gik rundt om træet og dannede sig et overblik over grenenes indbyrdes placering.

”Det skulle nok lykkes.” Hun tog handsker på og begyndte at kravle op. De andre stoppede med deres gøremål og kiggede efter hende. Hun steg mod toppen af træet med en imponerende fart.

”Det er som at se en abe flygte fra et rovdyr,” grinede Patricia. ”Det har hun vist gjort før.”

”Utvivlsomt,” sagde Andoria med beundring i øjnene. Hun satte sig lidt afsides med kryoboksene og gik i gang med at tjekke kuldecellerne.

Antillia nåede hurtigt så langt op, at de omgivende trætoppe var under hende. Hun kiggede op; toppen var tæt på, men det var ikke nødvendigt at kravle længere. Hun svang sig omkring stammen og spejdede mod vest. Det, hun havde håbet at få øje på, knejsede over skoven som grå skygger indhyllet i tusmørket langt borte under den nedgående sol.

Da hun kom ned igen, kastede bålet flakkende skær ind mellem træerne, hvor skumringen havde givet efter for det tilstundende nattemørke, der sivede op fra skovbunden. Pigerne samlede sig omkring ilden, og hun tog kortet frem.

”Det var det her, jeg kiggede efter,” sagde hun og pegede på nogle små bjerge, der løb nordøst sydvest. ”Og de er derude.”

”Appa ...” begyndte Cecilia.

”Appa-hvad-de-nu-hedder ligger, så vidt jeg kan vurdere, mindre end tre dagsrejser herfra stik vest,” sagde hun. ”Hvis vi går, indtil vi når

frem til en markant stigning i landskabet og fortsætter langs foden af højdedragene, kan vi holde kursen et langt stykke uden at skulle tænke ret meget over, om vi går rigtigt.”

”Og når de ender, kan vi fortsætte på samme kurs, til vi når frem til den del af landet, hvor den store flod løber,” sagde Victoria. ”Eller løb, for den er der nok ikke længere.”

”Mississippi,” sagde hun. ”Selvom den ikke er der længere, vil så enorm en flod ikke bare forsvinde uden at efterlade sig markante spor. Og derfra skal vi faktisk bare finde ned til havet og følge kysten sydpå.”

”Det lyder nemt, Antillia” sagde Rania. ”Så hvorfor er jeg tilsvarende mere bekymret?”

”Ingen påstår, at vi kan vandre med en sang på læben hele vejen til Santiago,” sagde Kiria, ”men det er da en foreløbig plan.”

Rania kiggede ind i mørket, der sneg sig ind på dem mellem træerne. ”Hvordan sikrer vi os bedst mod overraskelser i nat? ”Hvordan holder vi bedst vagt?”

”Vi må være oppe to ad gangen,” sagde Victoria. ”To ad gangen i et par timer, ikke mere.”

”Det tror jeg slet ikke, vi behøver,” sagde Patricia og rejste sig. ”Vi sætter bare et hegn op omkring vores lejr.” Hun gik væk fra lyset, hen til sin rygsæk.

”Et hegn?” sagde Rania og kiggede efter hende. ”Det vil tage flere timer, min tøs. Har du ikke et bedre forslag?”

”Nej,” sagde Patricia, og de kunne høre hende åbne rygsækken. ”Det er faktisk den bedste idé, jeg har fået i lang tid. Og det behøver ikke tage længere, end det tager at fortære et stykke majsbrød.”

”Nej, for du har naturligvis et hegn i din rygsæk?” sagde Emilia.

”Ja,” smilede Patricia og løftede armen, som hun nu holdt noget i. ”Det er lige præcis, hvad jeg har, Emilia.” Hun smed det på jorden foran dem.

”Patricia, du er genial,” sagde Andoria. Foran dem lå det lange reb af superstål.

”Ikke specielt, jeg har bare båret på det, siden vi gik ned fra isen, og Victoria gav mig det. Og vi kan jo lige så godt gøre nytte af rebet, når nu det ikke kom til at tjene sit oprindelige formål, nemlig at hjælpe os ned fra isen. Vi vikler det bare rundt om de nærmeste træer flere gange fra lige over jorden til en favns højde, så har vi et supereffektivt hegn, som intet kommer igennem. Og hænger vi nogle kogekear op ved siden af hinanden rundt omkring på hegnet, kan vi ikke undgå at vågne, hvis noget rammer det.”

Inden det var blevet helt mørkt, havde pigerne sat det interimistiske hegn op i en afstand af omkring 20 skridt fra bivuakken. Fem steder satte de to kogekear op, og da de havde konstateret, at alarmsystemet fungerede tilfredsstillende, lagde de sig til at sove. Undtagen Antillia, der i det varme skær fra bålet sad og lavede et udkast til et nyt kort, der viste det nordlige Amerika og iskappen. Hun sammenlignede med et af de gamle kort, og det første, hun tegnede på sit eget, var højdedragene mod vest.

*

Ud på natten blev Victoria vækket af en lyd. Hun satte sig op, om-tumlet og ude af stand til at vurdere, hvor længe hun havde sovet. Bålet var gået ud, og hun kiggede ud i mørket, men kunne ikke få øje på hegnet. Var der noget, der havde ramt det? Var det den lyd, der havde vækket hende? Nej, det var noget andet. Hun rystede forvirringen af sig og lyttede. Skoven var helt stille; hun kunne kun høre sig selv trække vejret. I lang tid sad hun og forsøgte at fornemme mørket. Måske var

det alligevel en drøm. Men hun var ikke alene om at sidde og lytte. Til venstre sad Rania med buen i skødet.

Hun greb ud efter sin riffel og hævdede den.

”Jeg hørte det også,” hviskede Rania.

”Der er ikke noget, der har ramt hegnet,” var der en, der hviskede til højre. Hun drejede hovedet og fik øje på Kiria, der også sad med sin bue. ”Det ville have vækket os alle sammen.”

”Hvad var det så?” hviskede hun.

”Noget, kun trænedede ører og et veludviklet instinkt ville opfange,” svarede Rania. ”Du vågnede jo også, ikke?”

Hun nikkede og holdt vejret.

Lyden vendte tilbage. Den blev båret gennem mørket, rullede mellem træerne og fortsatte ind i natten bag dem. En fjern og dyb tuden, der kom i kraftige stød som nys fra en kæmpe. Det lød næsten som en, der forsøgte at blæse i et mægtigt horn bortset fra, at lyden uden tvivl kom fra et levende væsen. Det var langt væk, men lyden var fra et samvittighedsløst og sultent bæst, der ikke kendte til hverken naturlige fjender eller naturlig sult. Det var den ildevarslende lyd af et tusind års ukontrolleret og udfordret evolution i et økosystem, hvor den stærkeste overlever, udvikler og tilpasser sig bedst. De kunne ikke se det. Og de ville slet ikke forestille sig, hvordan det så ud.

”Hvad er det?” spurgte hun igen, da den uhyggelige tuden lod til at dø ud igen.

”Det er lyden af torden,” hviskede Kiria.

”Hvorfor har vi ikke set det endnu?”

”Fordi det ikke har vist sig,” svarede Rania. ”Men det kommer det til, for så vidt jeg kan høre, befinder det sig mod sydvest.”

”Det er vel det dyr, der har dræbt alle de andre,” sagde hun. ”Ellers turde det ikke råbe så højt.”

”Du har nok ret, Victoria,” sagde Kiria, ”det er det øverste led i fødekæden. Kimærokken. Den er formentlig klar over, at vi har invaderet dens jagtmarker. Og nu lokker den os dybt ind i skoven, hvor den nemmere kan jage os væk fra hinanden og æde os - én efter én.” Hun fnisede.

”Ti stille, Kiria,” sagde hun og lagde riflen fra sig.

De hørte ikke mere til dyret den nat, men der gik lang tid, før hun faldt i søvn igen.

Om morgenen pakkede de bivuakken ned og spiste nogle rødder og frø fra kogler, som Patricia fandt på jorden. Det var en tør omgang, men det holdt den gnavende sult fra livet. Andoria, Emilia, Cecilia og Patricia pillede hegnet ned, rullede rebet op og lagde det tilbage i Patricias rygsæk. Rania og Kiria var allerede inden solopgang gået lidt i forvejen i den retning, de regnede med at tage, for at spejde - og kiggede efter friske spor fra den natlige forstyrrelse. Victoria og Antillia planlagde dagens vandring og blev enige om at tilbagelægge de lyse timer i et højt tempo, så vidt forholdene tillod det.

De to Caspianpiger kom tilbage efter at have været væk en times tid.

”Terrænet er stadig jævnt, men skoven bliver tættere længere vestpå,” sagde Rania.

”Så skal vi ikke gå hurtigere, end vi hele tiden er sikre på retningen,” sagde Andoria. ”Hvis skoven bliver tættere, er det heller ikke sikkert, vi kan gå efter solen.”

”Så er der andre måder, vi kan retningsbestemme på,” sagde Antillia. ”Vil en af naturvennerne oplyse os om en sikker metode? Kiria?”

”Så gerne. Hvis vi kommer i tvivl, kigger vi efter på træstammerne eller klipperne, der springer op af jorden hist og her. Mos gror altid nordvendt.”

”Mos?” gentog Emilia. ”Er det så enkelt?”

”Hvis vi kan finde noget mos, ja, så er det så enkelt,” bemærkede Rania tørt.

”Udmærket,” sagde Victoria og rejste sig. ”Er vi enige om retningen, stik vest? Er alle klar? Godt, så lad os komme af sted.”

Pigerne forlod bålpladsen og fulgte efter hende. For første gang siden de havde sat foden på det amerikanske kontinent, havde de et nærværende holdepunkt, og de gik rask til. Som Rania og Kiria havde fortalt, blev skoven tættere, og undertiden måtte de dukke sig for ikke at blive ramt af grangrene i øjnene. Der var stadig intet tegn på dyreliv heller ikke fra det væsen, de havde hørt om natten. Og ingen spor af nogen art. Der var kun stilheden og duften af gran og jord i den frosne luft. Skridt for skridt, time for time mellem de slanke, vintersorte træer på et blødt og urørt tæppe af visne grannåle.

Hun kaldte Cecilia op til sig. ”Kan du huske Bavariens skove?”

”Ja, selvfølgelig,” sagde Cecilia, ”hvorfor?”

”Jeg ved ikke ... der er noget galt med skoven her,” sagde hun og snusede. ”Jeg kan bare ikke rigtig finde ud af, hvad det er.”

”For det første er der ingen dyr overhovedet ...” begyndte Cecilia.

”Nej nej, men det er ikke det. Det er mere den dybereliggende årsag til fraværet af alt levende. *Hvorfor* er der ingen dyr?”

”Jeg har ingen anelse om det,” sagde Cecilia og sukkede. ”Du har mere erfaring med den slags, end jeg har, Victoria. Beklaget.”

De gik videre i tavshed, indtil Rania kom op på siden af dem.

”Jeg ved, der er masser af dyr i skoven her,” sagde hun. ”Og jeg tror, at forskellen på denne skov og skovene i den vestlige verden, som du prøver at identificere, er ganske enkel. Jeg har opholdt mig i skovene ved det nordvestlige Caspian flere måneder i træk, Victoria, og min skov og alt i den er en levende symbiose. Skoven her var det også engang, men noget har sprængt livets naturlige cirkel. Og den enkle for-

skel er frygten. Skoven emmer af frygt, og den frygt er så indgroet, at selve træernes sjæl er stivnet i skræk og sorg. Jeg har set det før, men det her ... det er flere århundreder gammelt. Noget har kuert livet her ganske grundigt, og det er ikke isen, men noget levende. Noget, der er organisk og kødædende. Ingen dyr vover sig frem, med mindre det er nødvendigt, hvilket vil sige kun af sult og tørst, og de tør heller ikke flygte. Skoven er et terrorimperium, og frygtens våben er det dyr, vi hørte i nat.”

”En usynlig fjende vi kan høre og fornemme, men ikke se og derfor ikke vurdere,” sagde hun. ”Ikke desto mindre venter skoven. Den holder vejret og håber måske, at vi kan hjælpe den til at ånde frit igen.”

”Eller venter på, at vi vandrer ind i uhyrets gab - ude af stand til at advare os,” svarede Rania.

Omkring middagstid stoppede de op for at spise lidt. Cecilia tjekkede kryoboksene, og så fortsatte de med at gå resten af dagen. Lidt efter solnedgang befandt de sig pludselig på toppen af, hvad der syntes at være begyndelsen til et fald i terrænet. Nåleskoven fortsatte under dem, men for første gang så de nu alle det, som Antillia havde lovet, var der: Langt borte lå højdedragene som en lav og ujævn mur mod den orange himmel. Derude strakte de sig langt mod sydvest og udgjorde en kærvkommen forhindring mod at gå for langt mod vest; endelig blev de ledt i den rigtige retning af naturen selv.

”Se lige der,” sagde Antillia og pegede mod nordvest under højdedragene. ”Kan du se det, Victoria? Mellem trætoppene.”

Hun kneb øjnene sammen og fik øje på det. Ikke langt fra dem, måske en lille times vandring, var der en tydelig mørk og næsten lige linje, der løb østvest; som et åbent ar i den tætte bevoksning.

”Ja, jeg kan godt se det. Det må være floden, som vi badede i, tror du ikke?”

”Bestemt,” sagde Antillia. ”Og jeg tror, vi har gået parallelt med den i de sidste to dage. Det er ikke til at se det herfra, men jeg gætter på, at den løber langs med højdedragene.”

”Så er det vel et spørgsmål om at følge den så langt mod sydvest, som det er muligt for os. Bare så længe den følger foden af de bakker derude. Vi slår lejre, hvor vi er nu. Der er ingen grund til at vælge en mere udsat beliggenhed ved at gå længere ned.”

”Enig.”

Ståltrebet blev sat op omkring lejren, og pigerne gik til ro.

Før hun faldt i søvn, mente hun at høre, noget pusle i skovbunden ikke langt derfra.

”Friske spor! I retning af floden!” sagde Kiria ophidset.

Hun løb sammen med Rania hen til Kiria. Solen var netop stået op over skoven, og i det svage morgenlys havde de pakket lejren ned og fjernet rebet omkring den igen. Rania knælede ned og kiggede på sporene.

”Der er to spor,” sagde Kiria. ”Begge fra hjorte eller dyr, der ligner dem.”

Hun gik fremad langs dyresporene og læste dem. ”De har ikke haft travlt, så de har ikke fornemmet nogen fare. Heller ikke fra os, selvom de har passeret os på kun få skridts afstand.”

”Sporet løber vel godt 20 skridt fra, hvor hegnet stod,” sagde Rania. ”Og det er nogle timer gammelt.” Hun kiggede op. ”Hvad synes du, Victoria?”

”Lad os følge det så langt, som vi kan. Der er vist ingen grund til at nævne alles trang til kød. Men vi må være på vagt! Selvom der er dyr, der vover sig ud i det fri, er der trods alt en risiko for, at det store rovdyr er tættere på nu end sidste nat.”

*

Kort efter var de undervejs med solen i ryggen. De gik mod floden, og nu og da stoppede Rania og Kiria op for at kigge en ekstra gang på sporene eller for at lede efter andre tegn. Pigerne var tavse, indtil de nåede floden. Stille flød den mod vest med solen glimtende i de små krusninger på overfladen. Træerne stod mere spredte henede, og der var godt udsyn til begge sider og til den nordlige bred af floden. Emilia satte sig på hug og stak en hånd i vandet. Hun bad om vanddunkene og begyndte at fylde dem op.

Pludselig løftede Rania en hånd, og al bevægelse i flokken stoppede. Ingen sagde noget. Hun sænkede hånden og gjorde tegn til, at alle skulle lægge sig. Lydløst kom de ned i liggende stilling.

Victoria løftede forsigtigt hovedet og kiggede i den retning, Rania syntes at kigge; langs med bredden mod vest. Længere fremme registrerede hun en bevægelse, måske 400 skridt borte mellem nogle høje, slanke piletræer, der hældede ud over floden. Uendelig langsomt og uden at bevæge andet end sine arme, lagde Rania en pil på buen og spændte den. Hun tog sigte og slap pilen, der sejlede gennem luften ned langs med flodbredden. Hurtigere end nogen nåede at opfatte det, havde Rania spændt buen igen. Pigerne så en hjort sætte af mellem træerne og løbe væk fra floden.

Nej! skreg hun inde i sig selv. Hvordan kan hun ramme ved siden af!

En raslen af tynde grene og et svagt bump fortalte hende dog, at den første pil havde truffet et mål. Rania slap den anden pil og nedlagde den flygtende hjort. Alle rejste de sig og fulgte efter Rania, der sammen med Kiria lagde nye pile på buerne.

Hun hævede riflen.

”Fremragende skud,” sagde Cecilia, da de stod omkring den første døde hjort.

Pilen var gået gennem halsen på den, og den blodige spids var knækket af, da hjorten ramte jorden. Ikke langt derfra lå den anden hjort. Pilen havde truffet den bag øjnene og var gået gennem hovedet.

Senere på dagen sad pigerne omkring det store bål, de havde bygget op tæt på flodbredden. Alle havde ædt som sultne rovdyr og var mætte af kød, og Patricia og Kiria var ved at stege alle de spiselige dele af hjortene, som de ikke havde kunnet sætte til livs. Efterhånden som stykkerne kølede af, blev de pakket ind i lærred og fordelt i rygsækkene. Solen stod lavt på himlen, da Antillia og Emilia begravede resterne af de to dyr, og Victoria og Rania begyndte at se sig om efter et sted at tilbringe natten. En klynge nåletræer ikke langt fra floden var et godt sted at opsætte hegnet for endnu en nat.

For første gang i lang tid overmadede en behagelig træthed hende. Det var ikke længere den slags træthed, hvor sulten gjorde hende forvirret og sørgmodig, men en stille fornemmelse af, at samtlige muskler i kroppen gav efter og lod sig suge ind i dvalen. Flere af de andre havde allerede givet efter, det kunne hun høre på de tunge åndedræt, og det sidste hun hørte, før hun selv faldt i søvn, var den beroligende lyd af floden, der stille flød gennem skoven.

Næste morgen gjorde de klar til at vandre mod vest langs med floden. Med kødproviant i bagagen og en rute, der var til at følge uden kort eller stedsans, havde de fundet ny styrke, og en gryende optimisme var til at spore i morgenens samtaler.

Mens Victoria og Antillia blev enige om, at de nu skulle tage et ordentligt stræk, indtil de nåede højdedragene, stod Patricia ved flodbredden og skar omhyggeligt bark af de slanke piletræer. Emilia skar det i småstykker og pakkede det ned. Andoria og Cecilia brød lejren ned. Hele tiden stod Rania og Kiria og kiggede mod vest og syd – som

tålmodige ørne på en vindblæst klippeafsats spejdede de ind mellem træerne, langs med floden og op i himlen, mens solens stråler bag dem fangede den hvide damp fra deres åndedræt og opløste den i den kolde morgenluft.

Dagen igennem fortsatte de langs med floden, der løb jævnt mod vest. Da solen gik ned, var terrænet på den anden bred blevet mere kuperet, og mod nordvest rejste de første udløbere fra højdedragene sig ydmygt over skoven, der omgav floden. I det tiltagende mørke slog de lejre på bredden af floden og spiste. De havde tilbagelagt en stor afstand den dag, de var ved godt mod og regnede med at nå højdedragene dagen efter. De blev enige om at bryde op og fortsætte med det første morgenlys.

Med det første morgenlys fulgte også en tæt, kold og klam tåge. Pigerne kunne knap se fem skridt frem, da de spiste og pakkede lejren ned igen, og de fulgte floden ganske tæt den dag, da den var deres eneste holdpunkt i den meget dårlige sigtbarhed.

Den tætte tåge var fuld af lyde - den gjorde det muligt for dyrene at bevæge sig ud fra deres skjul for at lede efter føde og gå ned til floden for at drikke. Rania, Kiria og Victoria gik vagt dagen igennem med øjne og ører skarpt indstillede på lydene fra skoven mod syd. Hele tiden spejdede de ind i tågen, hvor træerne fortabte sig som grå skyggerester af en drøm om morgenen. De skulle ikke overraskes af et rovdyr, men de kunne modsat heller ikke gøre sig forhåbninger om selv at overraske og nedlægge noget dyr den dag. Tågen gik også i jorden og dækkede den med et tyndt lag af rimfrost, der knasede under deres fødder. Alt levende i skoven syntes på vagt. Et par gange i løbet af dagen kiggede Rania, Kiria og hun på hinanden og tog et fastere greb om våbnene. Det skete, når de blev opmærksomme på en dyb, astmatisk lyd, der kunne være mægtige vinger, som skubbede luften væk under sig i en

langstrakt glideflugt et sted over skoven. De kiggede op i luften, men tågen var uigennemtrængelig. De kunne end ikke se omridset af solen, og den kolde fugt krøb ind under tøjet og lagde sig som et klamt fedtlag på huden.

Da det begyndte at blive mørkt, og tågen ikke viste tegn på at ville lette, slog de lejr. Skoven var atter lige så stille, som den hele tiden havde været det, og natten igennem var der ikke en eneste lyd eller bevægelse. Tågen holdt skoven i et knugende og iskoldt favntag, der gjorde frygten endnu mere nærværende.

Victoria stod ved bredden af floden. De andre var gået til ro, og i mørket kunne hun lige akkurat skimte vandet, der med svage suk løb forbi for hendes fødder. Nu og da drev en lille flage af is roligt af sted, båret af strømmen. Hun snusede til natten, og på trods af tågen og kulden var duften af skoven der. Hun elskede duften af nåletræer; den mindede hende altid om, hvor meget hun ville længes efter verdens dybe skove og de åbne vidder, hvis det en dag blev nødvendigt at undvære dem. Hun hørte skridt bag sig.

”Det er den længste vinter, jeg har oplevet. Og den koldeste,” hviskede Emilia og stillede sig ved siden af hende.

”Du er fra et mildt klima. Du har vel aldrig oplevet rigtig kulde. Udover i kryoboksen i Lissabon.” Hun smilede.

”Jeg har heller aldrig oplevet så tæt og kold en tåge.” Emilias ånde stod i lange hvide skyer ud i den kolde natteluft. Var hun forpustet eller bekymret?

”Det har jeg heller ikke, hvis det kan trøste dig.”

”Hvad er det, der følger efter os, Victoria?” spurgte Emilia efter en kort tavshed og nikkede mod himlen. ”Deroppe?”

”Noget, der ikke kan finde os i tågen. Derfor gør det os opmærksom på sin tilstedeværelse ved at svæve rundt over skoven og baske med

vingerne ind imellem. Det vil lade os og dyrene vide, at det holder øje med os og nok skal finde os igen, når tågen letter.”

”Tågen ...” Emilia skutede sig. ”Isen kunne kravle lydløst frem i ly af tågen og knuse os, før vi vågner.”

”Det er bare luftfugtighed, vi skal ikke dø i nat. Desuden er døden travlt optaget andre steder i verden.”

”Ved du, hvad jeg frygter hver dag mere end døden herude? At se nye stjerner på himlen, når solen går ned.” Emilia vendte sig om og gik tilbage mod bivuakken.

Tågen blev liggende, og hele næste dag fortsatte de med at følge flodens løb. Ud på eftermiddagen ændrede den retning og foretog et markant knæk mod sydvest. Det kunne næsten se ud, som om floden under sin fødsel var stødt på en forhindring her, der havde tvunget den i en anden retning. Terrænet ændrede sig også; det blev mere kuperet, og der var jævnlige strømfald i floden. Antillia satte sig et par gange i løbet af dagen på hug ved bredden og konstaterede, at floden ikke var over et par hundrede år gammel. Den havde slet ikke nået at integrere sig, eftersom vandet overvejende løb oven på klippegrunden. Gamle floder var kendetegnede ved, at vandet ofte havde skåret et dybt ar i landskabet, som en dyresti der var trampet til igennem talrige år.

Tågen lettede og blev erstattet af et tæt snefald. Store tunge snefnug gjorde det umuligt at fortsætte, og de opsatte en bivuak og lagde sig til at vente. Dagen blev til aften, snefaldet stoppede, og natten var mørk. De tunge skyer blev hængende, men der kom ikke mere sne.

Ud på morgenen vovede Victoria og Cecilia sig ud. Luften var kold, men frisk, og de stod i sne til knæene. På den anden side af floden så de nu en svagt stigende klippe dækket af træer forsvinde op gennem de lavthængende skyer.

”Vågn op, piger!” råbte Cecilia, og en efter en kom de ud og stod og kiggede over mod den anden side af floden. ”Vi havde ret. Floden løber langs med højdedragene.”

Da Antillia havde tjekket kryoboksene, pakkede de lejren ned og gik videre. Ud på eftermiddagen brød solens varme endelig igennem, og skyerne opløstes. Mod nord og nordvest lå højdedragene som en naturlig barriere over skovlandet. Mod sydvest fortsatte de, så langt det kunne ses. Floden lå ydmygt for fødderne af højdedragene som en slagen fjende, der engang havde forsøgt at trænge den langt større modstander tilbage, men havde givet op og stillet sig tilfreds med den bane, den nu havde haft i århundreder.

Den dag kom de kun langsomt frem i den dybe, seje sne, men de var ved godt mod, og snakken gik imellem dem hele dagen. Da solen forsvandt bag højdedragene, og de byggede en ny bivuak for natten, stillede Rania og Kiria sig ved flodens bred og kiggede og lyttede. Victoria betragtede dem lidt, før hun gik ned til dem. Hun så på de to Caspianpiger og kiggede mod nord. Så lagde hun også mærke til det. Skoven var atter blevet helt stille, og det kunne sagtens have været sneen, der absorberede alle lyde, men pigerne vidste, at det ikke var tilfældet. Sneen havde ingen betydning.

På den anden bred trak den nedgående sol lange sorte skygger hen over højdedragene.

Næste morgen sad Antillia og tegnede flodens løb, nogenlunde som det måtte se ud, indtil floden mødte højdedragene, ind på sit kort. Det var stadig skyfrit, og selvom det var koldt, gav solen noget varme fra sig. Lejren blev pakket ned, og de spiste lidt hjortekød, mens de kiggede på skovens skygge på floden og solens glimten i rimfrossten på nåletræerne. Længere fremme hørtes den svage brusen fra et mindre strømfald. Sneen lå stadig i knæhøjde. Rania og Kiria stod igen og lyttede og kig-

gede. Da der ingen lyde eller bevægelser var at spore hverken fra skoven eller fra højdedragene på den anden side af floden blev de enige med Victoria om, at de skulle vove sig videre langs med floden.

Sneen forsvandt næsten helt i løbet af et par dage, og de kunne igen tilbagelægge en stor afstand. De næste otte dage bød hverken på uventede oplevelser eller ubehagelige overraskelser undtagen den dag, de stødte på et halvt fortæret bjørnedyr. At dømme efter dets beskaffenhed havde det ikke været dødt i mere end tre dage, og fundet hamrede stemningen til jorden resten af den dag. Næste morgen var det dog glemt igen, og Antillia og Patricia lavede ofte afstikkere væk fra floden i dagene, der fulgte, men aldrig uden, at Rania, Kiria eller Victoria og deres våben gik med. Antillia kom altid tilbage med hovedet højt og nye streger på kortet, og det var hende, der efter syv dage konstaterede, at de havde nået enden på højdedragene. Hun mente at have fået frit udsyn til nordvest, hvor skoven lod til at fortsætte i det uendelige. Patricia gjorde ingen nye opdagelser, og hendes tegneredskaber var stort set ubrugte. Efterhånden var det mere spændende for Messinapigen, når det var hendes tur til at holde øje med kryoboksene. Til gengæld var det hende, der efter ni dages vandring langs med floden, som den første fik øje på en af de gamle storbyer.

”Floden ser ud til at løbe derind. En dagsrejse herfra, velsagtens.” Antillia sænkede kikkerten og rakte den til Victoria. Grå tårne ragede langt op over skoven som stumpe sværdklinger mod himlen.

Antillia fandt et af de gamle kort frem og viste det til de andre. En by kaldet Atlanta lå et lille stykke vej syd for højdedragene.

Hun sænkede kikkerten. ”Lad os gå, til det bliver mørkt,” sagde hun. ”I morgen går vi derind. Og vi følger floden så langt, som det er muligt.”

Floden nærmede sig de menneskeskabte giganter, og pigerne fulgte efter i morgensolen. Det havde engang været en mægtig by. Summende af liv; mennesker, der var på gaderne døgnet rundt, draget af elektriske lys så mangfoldige og tætpakkede, at de høje tårne stod som skinnende baune i natten. Mange gange større end Paris og aldrig mørklagt. Indtil ... Det eneste, der så ud til at være tilbage efter århundreder uden mennesker, var de høje, slanke bygningsværker, forskelligartede tårne i gråt og sort hovedsageligt samlet omkring det, der måtte have været bycentrum. De passerede snart et af dem i nogle hundrede skridts afstand. Solen afslørede en arret og gråsort overflade de steder, hvor der ikke var store gabende huller efter vinduer, der for længst var væk. På flere etager var gulvet væk, og de kunne se gennem bygningen og ud ad vindueshullerne på den anden side. Her og der gik de henover rester af bygninger eller vejanlæg, der i sin tid havde bundet byen sammen og holdt den i live. Nu var der ikke andet tilbage end grus og glemte minder om storhed. Det var, som om en mægtig bølge voldsomt og uden varsel var skyllet gennem byen og havde revet alt levende med sig.

”Man skulle tro, skoven altid havde ligget her - midt i byen,” sagde Cecilia.

”Det har den også.” Patricia slog med flad hånd på en af de solide granstammer. Den havde mast sig op gennem den grå masse, som havde udgjort byens fundament. Træet var meget gammelt, men i sin bedste alder. ”Skoven har blot afventet sin tid.”

De fortsatte langs med floden. Flere steder var dens løb fremad blevet spærret af mægtige konstruktioner, som den havde fundet en vej udenom. Et mindre bjerg af mosbegrøede murbrokker vidnede om, at et af tårnene på et tidspunkt var sunket sammen. Victoria kom til at tænke på sin tur til iskapen nord for Ithaca og den vældige issøjle, der stadig lå under solen og pegede mod syd. Her i Atlanta var kolossen blot styrtet sammen under sin egen vægt.